

cselekvésünk általános norma lehessen. (Ezt egyébként maga Kant sem vette komolyan, hiszen filozófiával foglalkozott, ami, ha általánossá vált volna, az állam és a társadalom pusztulását eredményezte volna. Az az ellenvetés, hogy mindezt a filozófus csupán az erkölcsi cselekvésre vonatkoztatta, szerintem nem helyes, hiszen nincs külön erkölcsi és nem erkölcsi cselekvés, hanem csak cselekvés és erkölcsi megítélés van.) Mai kultúránknak egyik érdekes sajátága egyébként, hogy lehetővé teszi a többségtől eltérő viselkedést, feltéve, ha az nem veszélyezteti mások tulajdonnal kapcsolatos jogait. Más kérdés persze, mennyire lehet eredményes, illetve következetes ilyesfajta próbálkozás. Mindenesetre tapasztalatom szerint általában a normától elté-

rő viselkedésmódok bár veszélyesek, de célra vezetőek.

22. Kétségtelen, hogy e traktátus maga is a fölösleges tulajdon kategóriájába tartozik, közelebbről az „információ, tudás” csoportjába, mert azt az illúziót kelti, hogy bizonyos ingerekkel szemben erősebbek leszünk elolvasása által. Ez azonban csak illúzió: a traktátus megírására csupán más filozófiai művek, vagyis fölösleges tulajdonok birtoklása (ismerete) indított, írásom tehát valamiféle öngerjesztő folyamat eredménye – vagyis megírni, illetve végigolvasni bizonyára teljesen fölösleges volt. Csakhogy egy utat bejárni s a kiindulópont-hoz visszaérni vagy pedig el sem indulni mégsem ugyanaz, mint ahogyan az se mindegy, élünk vagy meg sem születünk soha.

Borbély Szilárd

A TÉRROMOK

A gyárromok más építési forma
 az formáság ahogy a forma fogja
 és el nem ejt erkélyeket a porba
 az íveket hogy átívelve fogja
 a boltozatrom termeket befonva
 a belső tér így lesz a forma foglya
 az építmények légies plafonja
 az anyagot fenntartja a magasba
 a belső tér a külső tért bevonja
 a házromokba mindenféle romba
 bedől az ég a kékesszürke lomha
 és egyszer majd magáról is ledobja
 a térromot egy építési forma.

AZ ESŐBEN VAN

Az esőben van valami magányos
ahogy a járdán ott kopog a parkba
a lombokon a hullt avarra puffog
tompán csak egyre folyton csendesen
ilyenkor mindig egyformák az esték
az ablakpárkányon még eldobol
mindenhová benéz sétál a parkba
hol minden nedves minden elszivárog.

Méhes Károly

VERS AZ UDVARON

Mint a Nap a felhők közül,
úgy bújok elő a házból,
a falak közül, mondom, mintha
valóban téglák, habarcs és
por között töltöttem volna oly
sok időt; ám az is lehet, hogy
a „jobban csengő” ágy, fotel,
szőnyeg csak álnevei valaminek,
s ők is az idő tárgyaiként
léteznek csupán, és akkor már
könnyen kicsúszik a szájon,
hogy „mindegy...” –
Az udvar nem mindegy.
Az ég fölötte. Még akkor is,
ha csak a héja valaminek,
s valaki a javát már rég
kikanalazta, megette; még akkor
is, ha egy repülő kondenzcsíkja
olyan, akár ha betörött volna
az ég szép kék homloka,
összevarrták, s elfehéredett a seb;
még akkor is, ha *azok ott fönt*
950-nel repülnek, esznek vagy
hánynak, annyi szív, kéz-láb,
agy, szem és tekintet röpköd